

Heinz Kahlau

AZ ÖREG KŐMŰVES

*Johannes az öreg kőműves meghalt.
Mint malter,
mellyel követ illesztett kőhöz,
olyan az arca.
A keze is.*

*A tanuló,
kit figyelmetlenségéért
tegnap még megrótt,
átvette vakolókanalát.*

*Utolsó
kéményéből
ma reggel fölszállt
az első füst.*

Temessétek el hazugságok nélkül.

Paul Wiens

ANYAGCSERE

Hieronymus Boschnak

*Kinyitom a könyvet. Egy házba benyitok.
Ott valaki születik: én. Kimászva
az ablakon, látom: valaki lóg
megfeketülve az utcai lámpa
hegyéről s nyelvét lilán
kiölti: én. Elhagyom a várost,
puci férfit puszil puci lány
a búzában: engem. Egyik a másikat most
befalja — vacsora. Azután
keresztúton állok. Tusázik
két alak. Egyikük hasán
vörös luk s bömböl: én. A másik*

dóm közepén áll, oszlop tetején
s kiheréli magát: én. Villog alattam
a világgözpont. Alszanak benne: én.
Egy a gombot kezeli s nyög szakadatlan:
én. Elfordulok. Már vonat görög
velem az éjben. Sakkozunk most:
én, magam ellen. Szikrák között
izzik kint valaki: én. Kihullok
vaktában, fehér lapra: rám. Kiégek itt.
Kiugrom üdén a tűzből, felkenve, kiválva:
kinyitom a könyvet. Valaki benyít
születőn a házba . . .

EÖRSI ISTVÁN fordításai

Guillevic

VÁROS

Marianne Auricoste-nak

(Részletek)

A város olyan, mint egy szó,
Amit nem ismerek.

*

Ez a sok nő, aki
A városban mutogatja magát.

Mind felkinálkozik.
Dehát kinek!

Nyilván saját maguknak,
És annak, aki eljön,

Hogy a város nevében
Majd feláldozza őket.

*

Magunk is
Már csak gépek vagyunk.